

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải *Đệ Tử Quy*

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 67

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đang học đến chánh văn 3.4 - “Cư hữu thường, nghiệp vô biến” (Thường ổn định, chớ danh lợi, mà đổi nghề). Trong mục này thì chúng ta đi đến 3 ý chính.

Thế nào là “thường ổn định, chớ danh lợi mà đổi nghề”? Ở đây cái chữ “thường ổn định”, thì chữ “thường” ở đây gồm, thầy có nói là những cái gì là thường phải ổn định? Có 3 ý chính:

- Lúc nhỏ, khi còn đi học thì là học nghiệp ổn định*
- Thứ hai là sự nghiệp ổn định;*
- Thứ ba sẽ là gia nghiệp ổn định.*

Chúng ta đang dừng ở cái mục thứ hai là sự nghiệp ổn định. Sự nghiệp ổn định thì:

- Ý thứ nhất trong cái mục này là chúng ta phải tìm được cái nghề nghiệp mà sao cho hợp với mình và lại hy sinh phụng hiến được nhiều nhất.

- Ý thứ hai là sau khi đã tìm được cái nghề nghiệp vừa hợp với mình, mà lại hy sinh phụng hiến được nhiều nhất rồi thì chúng ta cứ tận tâm tận lực mà phát triển.

Nhưng con đường đi thì nó không đơn giản như thế, vì chúng ta tu hành luôn luôn thoái chuyển, luôn luôn có chướng ngại. Cho nên có thể phát tâm vì người được một thời gian ngắn, sau đấy lại quên mất rồi, lại thấy danh lợi.

Vì khi bắt đầu bạn gọi là tận tâm tận lực phát triển cái nghề nghiệp của mình, hy sinh phụng hiến thì phước của bạn cũng đồng thời sẽ đến. Khi phước đến thì tức là danh lợi đến với bạn. Danh lợi đến với bạn, trí tuệ đến với bạn, thì lúc đấy bắt đầu bạn nghĩ đến, bạn quên mất cái mục tiêu ban đầu của mình là hy sinh phụng hiến rồi, bắt đầu bạn lại nghĩ đến danh lợi rồi.

Và khi nghĩ đến danh lợi thì sao ạ? Vì chỗ này có vị trí rồi này, nào là lương cao rồi, nào là có trí tuệ rồi, nhiều nơi mời mọc, thế là quên mất luôn cái mục đích ban đầu là vì đại chúng. Và bắt đầu bạn nghĩ đến cách là làm sao đấy để đổi sang một cái công việc mới cho tiền thật nhiều, danh vọng thật cao. Đó!

Cho nên đến cái mục này rồi thì thầy Thái lại bắt đầu đi đến:

- Ý thứ ba: Không vì mục tiêu danh lợi mà đổi việc.

Chúng ta đang dừng ở ví dụ của Tiến sĩ Thái, nói về việc là bạn đang làm ở một bệnh viện, và bạn được thành công. Sau đó, bạn lại bỏ bệnh viện này để tự mở một bệnh viện khác, vì bạn tưởng rằng là thành công này là của một mình bạn, là do bạn giỏi, mà không hề biết rằng sở dĩ bạn có thành công ngày hôm nay là do công lao của rất nhiều người.

Hôm nay, chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái giảng tiếp về ví dụ này:]

Chúng ta cũng phải biết rằng, ở bệnh viện này 1 thời gian dài như vậy thì trong thời gian này có rất nhiều người thành tựu cho chúng ta có được công việc ổn định. Cho nên việc thành công của bệnh viện quyết không thể nghĩ là chỉ do mình giỏi.

Còn nếu bạn có cách nghĩ là do mình giỏi thì bạn thấy mình nên cần phải phát triển rộng, sau đó lập tức mở một nhà khám bệnh đối diện ngay bệnh viện này để rồi tự mình làm chủ. *[Cạnh tranh luôn.]*

Cách làm này có khả năng mất đi điều gì? Nhân hòa.

[Bạn mở một bệnh viện mới liệu bạn còn nhân hòa được với ông chủ cũ, với các nhân viên của bệnh viện cũ không ạ? Không thể. Vì bạn lấy khách của người ta đi mà.]

[Ngoài cái việc nhân hòa bị phá vỡ thì làm sao?] Lại có thể dẫn đến là các đồng sự khác cũng cùng nhau đi mở. Làm người phải làm đâu chắc đó, không nên nông nổi, tự quan trọng hơn tẩn,

Bây giờ bạn làm như thế một cái là lập tức là những người khác cũng thi nhau đi mở, tẩn rồi.]

Nếu như tẩn thì những oán khí này sẽ trở ngại quý vị phát triển sự nghiệp trong tương lai. Khi chúng ta làm đâu chắc đó thì sẽ khiến từ những cơ hội này nước chảy thành sông.

Tài phú trong sinh mệnh tuyệt đối không phải quý vị có thể tranh giành mà được. Tục ngữ nói: Trong số mạng có thì trước sau cũng có, số mạng không có thì đừng nên cưỡng cầu. “*Vạn sự hữu nhân, cưỡng cầu bất đắc*” (Vạn sự đều có nhân duyên, cưỡng cầu cũng không thể đạt được).

[Đó! Khi nào thì Hòa thượng bảo bạn điều khiển được số mệnh của bạn? Bởi vì thế này: “Nhân duyên, quả báo không sót mảy trần”, bạn làm gì thì nó sẽ ra cái quả như thế. Nhưng bạn vẫn có thể điều hành được, ở chỗ bạn tác động vào duyên. Tác động vào duyên bằng cách nào? Tức là bạn đáng nhẽ cái quả báo ác này nó phải ra, thế nhưng bạn tác động vào duyên tức là bạn làm lành thật nhiều, thật nhiều vào. Vậy thì cái nghiệp lực thuộc về thiện báo nó mạnh hơn cái nghiệp lực về ác báo, nó sẽ lùi cái quả báo thiện ra trước.

Vậy thì cái quả báo ác, cái nhân ác ấy nó bị lùi lại sau. Đây bạn điều khiển từ duyên, nhưng nó không mất đi, nó không bao giờ mất đi. Thế là bạn cứ biết, cứ như là cái người chạy nước rút ý, biết rằng là ta dừng tu thiện cái thì lập tức quả báo ác đến. Bạn cứ tinh tấn làm thiện, làm thiện, làm thiện nhiều vào, như ngài Viên Liễu Phàm Thế là cuối cùng cái nghiệp lực về thiện nó sẽ lùi các hạt giống thiện ra trước, thế là cuối cùng quả báo thiện đến với bạn.

Tiếp tục, Tiến sĩ Thái giảng tiếp. Đây ạ, cường cầu thì sẽ không đạt được.]

Muốn thu hoạch ra sao, quan trọng nhất trước hết bạn phải trồng cái nhân như thế nào? Mấy tiết học trước chúng ta đã đề cập đến nguyên nhân để được giàu có, thật sự là phải làm được nhiều việc bố thí, công hiến cho xã hội, tài bố thí tự nhiên có thể đạt được của cải.

[Đây ạ, chạy đi mở bệnh viện để mong mình thu về thật nhiều, nhưng thầy Thái nói bạn bố thí tài, tài bố thí thì tự nhiên sẽ đạt được của cải.]

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Ví dụ như ông Lý Gia Thành giàu nhất Hồng Kông, nguyên nhân là do ông bố thí tài rất lớn, những khoản tiền mà ông quyên góp hàng năm cho việc bố thí rất lớn. Tôi từng đến diễn giảng ở Sơn Đầu, ông là người Sơn Đầu nên ông biết quyên cho rất nhiều công trình công cộng xây dựng quê hương.

Cho nên, chúng ta đối mặt với công việc phải làm đâu chắc đó, không thể làm điều không thiết thực, không thể nông nổi vì chúng ta vừa động sẽ tác động đến tất cả thân hữu bên cạnh chúng ta, còn nếu chúng ta làm việc càng vững vàng sẽ khiến cho thân hữu của chúng ta họ càng an tâm.

[Đây, bạn làm được điều đấy thì phải nói là thực hiện đúng Đệ Tử Quy, mà cha mẹ lúc nào cũng vui vẻ hoan hỷ.]

Còn gia nghiệp của chúng ta, vợ chồng sống êm ấm, cha mẹ yên lòng, con cháu đời sau giáo dục tốt cũng khiến cha mẹ yên tâm.

[Chúng ta đi đến ý thứ ba:]

3. Gia nghiệp ổn định - Là gia đình êm ấm

[Nội dung này có 3 ý như sau:]

- Thứ nhất: Giáo dục con cái tốt để ông bà yên tâm
- Thứ hai: Vợ chồng phải hòa hợp
- Thứ ba: Làm thế nào để hóa giải mâu thuẫn vợ chồng?

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Thứ nhất: Giáo dục con cái tốt để ông bà yên tâm

Mạnh Tử nói: “*Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại*” (Trong ba tội bất hiếu, thì không có con nổi dõ là tội lớn nhất).

Các bạn, thế nào là “Vô hậu vi đại”? *[Không có con nổi dõ là tội nặng nhất]* Vậy chỉ cần sinh ra được đứa con trai chính là có “hậu” rồi sao? Bạn hiểu như vậy quá nông cạn.

Ví dụ như sinh được một đứa con trai lại là ‘bại gia chi tử’ *[tức là: Đứa con phá hoại gia đình]*, ông bà nội có cảm thấy giận đến chết?

[Trong câu chuyện gọi là Đạo Trời Báo Phục, thì 2 vợ chồng giàu có như thế, nhà trưởng giả như thế, không có con. Mong cầu mãi thì cuối cùng sinh ra được 2 đứa con, 2 thằng con trai. Tôi kể mãi với các bạn đấy, Khát Tăng và Phúc Tăng. Thế thì cuối cùng cái cậu Phúc Tăng đấy phá tan gia đình.

Bạn sinh ra một đứa con mà phá gia chi tử, thì nhiều người sống không bằng chết. ‘Tao thà không sinh ra mày còn hơn, sao mày không chết đi cho rảnh?’ Đấy nhiều bố mẹ than lên như thế.

Bạn tưởng bạn sinh được một đứa con là bạn đã thực hiện được cái nhiệm vụ lớn rồi. Bạn bảo là “vô hậu vi đại”, vì không có con nổi dõ là tội nặng nhất. Bây giờ có thằng con trai phá gia chi tử thế thì thà không có còn hơn.

“Ông bà nội có khi còn cảm thấy giận đến chết.”

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Cho nên “vô hậu vi đại” ý nghĩa rất thâm sâu, chính là không giáo dục con cái tốt đẹp, khiến chúng làm mất mặt cha mẹ tổ tông, đó mới thật là “vô hậu vi đại”.

[Còn có một đứa con trai mà nó làm rạn vỡ tổ tông, thì thôi phước lớn quá rồi. Thế còn cùng có một thằng con trai mà nó phá gia chi tử rồi nó làm cho mất mặt cha mẹ tổ tông thì thật là, đây đúng là “vô hậu vi đại”. Đây ạ.]

Thứ hai: Vợ chồng phải hòa hợp

[Ý này nội dung như sau:

Vì sao tỷ lệ ly hôn lại cao?

1- Trước khi kết hôn: Luôn hy sinh vì đối phương

2- Sau khi kết hôn: Luôn đòi hỏi đối phương phải vì tôi

Chúng ta nghe Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Phải để cha mẹ yên tâm về gia đình chúng ta. Muốn vậy chúng ta đích thực phải cố gắng tăng trưởng trí tuệ, sống hoà hợp với vợ. *[Đấy, nói rõ ràng sống hoà hợp với vợ nhé các bạn trai nhé.]* Chỉ cần vợ chồng hoà hợp thì con cái đều có thể dạy tốt.

Vợ chồng sống với nhau hoà hợp như thế nào? Hiện nay sự thật không tránh được là tần suất ly hôn rất cao.

[Hôm vừa rồi có một cái tổng kết ở trên tivi nói, 86% cặp vợ chồng ly hôn ở tầm 25-35 tuổi, chiếm 76% tất cả các cặp ly hôn, tức là cái tầm tuổi đấy là ly hôn rất là nhiều. Thậm chí là sau khi ly hôn xong rất nhiều người rơi vào trầm cảm, hoặc là con cái rơi vào trầm cảm. Cuối cùng mới dẫn đến trường hợp là con cái kể cả tự tử.

Cho nên bây giờ nếu như gia nghiệp của bạn không ổn định, mà ly hôn nhiều như thế, thì cái bài trước mà chúng ta chia sẻ là khi mà tỷ lệ ly hôn mà tăng thì sao ạ? Tỷ lệ tội phạm sẽ tăng. Tỷ lệ tội phạm sẽ tăng thì sao? Thì xã hội sẽ động loạn.

Cho nên mới nói là gia đình hạnh phúc chính là một tế bào của xã hội, và nhà nhà hạnh phúc thì sẽ dẫn đến là xã hội sẽ hạnh phúc. Mà muốn gia đình hạnh phúc thì trước tiên phải vợ chồng hạnh phúc thì mới là nền tảng của gia đình hạnh phúc.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Vì sao tỷ lệ ly hôn cao?

Tôi nhớ lần đầu tiên tôi ở Hải Khẩu, ngồi với một nhóm bạn. Sau đó, trong khi ăn cơm, tôi biết được trong bàn có bốn cô gái thì trong đó ba người đã ly hôn, *[76% đấy, có khác gì Việt Nam đâu]* còn có một người con mới được hơn 1 tuổi nhưng cũng chuẩn bị ly hôn.

Các bạn! Thấy được tình cảnh như vậy thì như thế nào? Chúng tôi thật không nhẫn tâm nhìn thấy, vì lại có một đứa trẻ cha mẹ ly dị mà tạo thành sự nuôi tiếc trong cuộc đời của nó.

[Cho nên bao nhiêu trẻ bị trầm cảm. Cái mà bạn hiểu nhầm để bạn giành giật được, tôi ví dụ bạn được cái lúc ấy là bạn sẵn sàng bỏ chồng như thế, thì cuối cùng cuộc đời bạn sẽ ra sao? Nếu chồng bạn không phạm phải mấy cái tội gọi là “tứ đổ tường”; mà nếu như chồng bạn phạm vào tội “tứ đổ tường” đi chẳng nữa, nhưng anh ấy quyết tâm quay đầu, vẫn có thể xem xét.

Thầy Thái nói sao ạ? Tức là chỉ cần là 20 tuổi thì tính rất là khó chữa rồi, nhưng nếu như người đấy họ thật sự học đạo, họ thật sự quay đầu thì vẫn có thể chữa.

Câu này tôi thấy Thầy nói rất là sâu sắc, vì sao tôi thấy sâu sắc?

Chỗ này tôi xin chia sẻ thêm với các bạn 1 chút:

Là bởi vì khi tôi nói với cư sỹ ông:

- Ông bây giờ phải hiểu là mình đã già, tuyệt không được bê các thứ nặng. Bởi vì tôi đã chứng kiến thấy bà thông gia, là khi bê nặng một cái là cuối cùng là bà sụn lưng, xong rồi bà cố đi thêm một tí nữa thì bà ngã lăn ra, rồi cuối cùng bà bị tai biến mạch máu, 5 năm nay là bà nằm trên giường. Rất nhiều người khác đều bị như thế.

Tôi nhắc đi nhắc lại, kể cả bê những thùng kinh sách, thì cư sỹ ông mới nói với tôi rằng là:

- *Làm như thế có thiện thần.*

Tôi bảo:

- *Ừ, cũng công nhận, nhưng mà cũng phải hiểu tất cả nó có những cái nhân duyên phải hài hoà.*

Lần nào tôi nhìn thấy tôi hét lên, thậm chí là có những khi tôi biết là hôm nay đến cơ quan là cứ thế bê thùng sách là về, tôi quát ầm ỹ lên. Không phải quát đây là bởi vì mình sân, nhưng mà mình muốn cốt để làm cho sợ, lần sau phải thôi.

Nhưng mà nhất định không nghe, thì tôi trong lòng đã tự nói rằng là: Chỉ khi người ta giác ngộ, tự người ta quay đầu, còn nếu mình có che chắn chỗ này chỗ khác, mà người ta không nghe thì rồi cũng có lúc không có mặt mình người ta vẫn làm, thì cũng chịu. Đây là không giác ngộ.

Hôm vừa rồi bê thùng ốc cùng với lại cư sĩ Chúc Hạnh đi phóng sinh là sụn cả xương, coi như là đi đứng coi như tập tễnh không có đi được, mấy hôm nay rồi.

Cho nên tôi càng cảm nhận thấy một điều là gì? Phải chính bản thân người đấy giác ngộ, mình nhắc nhở, mình dùng các phương tiện, rồi là mình chỉ cho thấy thì mới có tác dụng.

Ở đây tôi nói tất cả các bạn đều phải lưu ý, vì rất nhiều bạn có ý này. Và đều giấu tôi hết. Giấu tôi xong lại còn nói rằng là “Không muốn nói để cho cư sĩ Bà yên tâm”. Các bạn sai hoàn toàn. Các bạn đã đi đúng đường chưa? Các bạn đã hàng ngày các bạn nghe kinh đọc pháp chưa?

Cô Nhân cũng thế, đi đưa sách các nơi cứ một mình bê cả một cái thùng kinh sách to này. Tôi bảo:

- *Tại sao cô đi cùng với cháu Cường, mà cô lại bê như thế?*

Cho nên cuối cùng tôi rút ra được một bài gì? Dù tôi có nhắc mấy thì nhắc, tôi bùng bít đủ mọi chỗ, không cho làm, không được bê nặng, nhưng nếu

tự mình không ngộ ra trong đầu, thì sau lưng tôi vẫn làm và quả nhiên sau lưng tôi vẫn làm là bị.

Bây giờ lại nói tiếp:

Tiến sĩ Thái ngồi chơi với mấy người bạn, có bốn cô gái thì trong đấy ba cô đã bỏ chồng rồi, còn một cô sắp sửa bỏ.]

Các bạn thấy được tình cảnh như vậy thì như thế nào? Chúng tôi thật không nhẫn tâm nhìn thấy một đứa trẻ vì cha mẹ ly dị mà tạo thành sự nuôi tiếc trong cuộc đời của nó. Thế nên tôi muốn tìm cơ hội để thảo luận về vấn đề chung sống giữa vợ chồng, hy vọng có thể cứu vãn chút tình hình, xoay chuyển ý niệm muốn ly hôn của cô ta. Cho nên vừa ăn cơm tôi vừa đổi chiều hướng để nói chuyện.

[Cứu một gia đình và cứu một đứa trẻ sắp sửa mất cha hoặc mất mẹ; chưa kể là cả hai, anh vui mừng anh, ‘trời mưa bong bóng phập phồng, mẹ đi lấy chồng con ở với ai?’ Lúc đầu thì cha mẹ bỏ nhau thì con ở với mẹ, sau đấy thì ‘trời mưa bong bóng phập phồng’ thì mẹ cũng đi lấy chồng nốt, thì cuối cùng đưa con vào các cái viện gọi là từ thiện.

Tiến sĩ Thái nói tiếp:]

Tôi nói:

- Vợ chồng sống với nhau chỉ cần giữ một câu châm ngôn, bảo đảm vợ chồng sống bên nhau tới đầu bạc răng long.

[Tôi đổ các bạn nhớ được câu gì? Chỉ cần nói ý thôi, không cần trùng. Chỉ giữ được một câu châm ngôn thôi là vợ chồng sẽ sống với nhau tới đầu bạc răng long. Chị Nhẫn? Vâng ạ, ai ai vừa nói bên kia tôi vừa nghe thấy loáng thoáng hình như trùng ạ? À, vâng mời con, Thuý.

- Quá đúng, bà khẳng định là con có học bài ở nhà, và các lần khác con đều để ý nghe, rất đúng – “Chỉ nhìn thấy điểm tốt của đối phương”.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Khi chúng ta nói chuyện phải có lòng tin, kết quả người đồng sự này mắt mở lớn, hai tai thì dựng lên, yên lặng nghe tôi nói. Tôi nói:

- Từ khi kết hôn đến già chỉ xem ưu điểm của đối phương, không xem khuyết điểm của đối phương.

[Bắt đầu nghĩ đến là xấu, có cái điều này xấu, rồi có cái điều kia, rồi các thứ, quên hết đi.]

Thầy Thái nói lại là: “Một ngày thì bạn tự tha thứ cho bạn bao nhiêu lần? Không đếm xuể! Bạn mắc vô số khuyết điểm nhưng bạn cứ tha thứ luôn, mà thậm chí trong tâm bạn còn không nghĩ đến chuyện tha thứ nữa cơ; không cần nghĩ đến cái từ đấy mà cứ mặc nhiên ta làm theo cái tập tính xấu của ta, coi như ta chả làm sao, ta vẫn tốt đẹp hết. Thế nhưng đối với người thì một lý con kiến thôi bạn cũng sẽ ghi nhớ trong lòng.

Cho nên thầy Thái nói là:]

“Chỉ cần nhìn thấy ưu điểm của đối phương, không xem khuyết điểm của đối phương thì đảm bảo sống với nhau đến đầu bạc răng long”.

Khi tôi nói xong, cô gái này nhăn trán lại, trán nhú lại, có khi có thể kẹp chết cả con ruồi ở đó.

[Thầy nói rất là hài hước đúng không ạ? Trán nhăn lại, và cái chỗ những cái nhăn nhăn này kẹp chết được cả con ruồi.]

Cô ta nói một câu:

- Thầy Thái à, khó quá.

Các bạn, có khó chẳng? Chiêm ngưỡng người khác, chiêm ngưỡng vợ hoặc chồng của mình mà khó đến vậy ư?

Có lần tôi diễn giải ở Châu Hải, tôi vừa nói xong: “Chỉ xem ưu điểm của đối phương”, sau khi giảng xong có một cô nói với tôi:

- Thầy Thái à, chồng tôi không có ưu điểm.

Tôi liền nói:

- Tôi thật khâm phục cô, chồng cô không có ưu điểm nào, vậy mà cô còn dám cưới anh ta.

[Phải nói trí tuệ của các vị này phải nói cực kỳ đấy.]

Cho nên quý vị thấy, con người rất dễ quên, đều là làm việc theo cảm tính.

Điểm 1- Trước khi kết hôn thì sao? Luôn hy sinh vì đối phương.

Tôi liền hướng dẫn họ, tôi nói:

- Quý vị trở lại khi hai vợ chồng mới bắt đầu yêu nhau. Khi đang nói chuyện yêu đương, quý vị có nghe người nào họ nói họ đang yêu tha thiết, sau đó nói “tôi rất đau khổ”, có như vậy chăng? Không thể.

Vì sao? Vì khi đang yêu cuồng nhiệt có thể trong mắt tình nhân đều là Tây Thi hết. *[Thế nếu mà đến lúc cưới xong thì không còn là Tây Thi thì thành là gì ạ?]*

Cốt yếu của câu này không phải quý vị đã nắm được rồi sao? Vì đều thấy ưu điểm của đối phương.

[Bê người yêu đi khoe khắp nơi, chỉ thấy tốt thôi, cô ấy nấu nướng tốt này, cô ấy xinh đẹp, cô ấy ngoan ngoãn này. Khoe khắp, không hề thấy một tí nhược điểm nào cả.]

Hơn nữa lúc nào cũng nghĩ đến: Tôi có thể làm gì cho người đấy? Mở báo ra mắt luôn tìm kiếm một bộ phim nào đặc biệt hay, ở đâu có triển lãm sách, lại có hoạt động gì đó có thể dẫn bạn gái đi chơi. Thời gian đang đi làm, luôn nhìn đồng hồ xem “Sao mới có 4 giờ rưỡi? Sao thời gian trôi chậm thế? Năm giờ còn phải đi ăn cơm với bạn gái”.

[Chỉ nghĩ ra tất cả các điều để làm cho bạn gái. Luôn vì bạn gái.]

Cho nên lúc đó chỉ có một ý niệm: “Tôi có thể làm gì cho đối phương?”. Thái độ đó phù hợp với chữ nào mà hôm qua chúng ta nói? “Yêu”! *[Yêu là gì? Dùng tâm mà cảm nhận. Cảm nhận cái gì? Cảm nhận xem đối phương cần gì?]* Là dùng tâm cảm nhận nhu cầu của đối phương. Khi đối phương đối đãi với quý vị như thế, đương nhiên là trong lòng quý vị vô cùng vui thích.

Đây là khi đang yêu tha thiết: “Tôi có thể làm gì cho đối phương?”

[Đây là ý nghĩ toàn vì người đấy, dù rằng đối phương là người yêu.]

Điểm 2- Sau khi kết hôn: Luôn đòi hỏi đối phương phải vì tôi

Khi đã kết hôn, giấy kết hôn đã đóng dấu, ý niệm liền thay đổi, vốn là “Tôi có thể làm gì cho đối phương?”, sau khi ký xong giấy kết hôn, liền trở thành “Người ấy phải làm gì cho tôi?”

Nghĩa là lúc nào cũng yêu cầu, nên sau khi kết hôn áp lực rất lớn, cho nên sống với nhau lâu ngày sẽ sản sinh xung đột. Dần dần không biết cảm ơn những gì đối phương bỏ ra, không hiểu được bao dung, tha thứ cho nhau.

[Trước khi cưới thì hy sinh, sau khi cưới thì đòi hỏi. Bài học của chúng ta hôm nay xin tạm dừng ở đây. Chúng ta sẽ chuyển sang mục đọc thêm với câu chuyện.]

Bài đọc thêm: LỜI SÁM HỐI MUỘN MÀNG

[Mỗi ngày bạn tha thứ cho mình bao nhiêu lần? Rất nhiều lần. Mỗi ngày bạn đều nhìn thấy người khác rất nhiều lỗi lầm, và thường xuyên trách cứ người.]

Hãy dùng tâm tha thứ cho mình, để tha thứ cho người;

Hãy dùng thái độ chỉ trích lỗi của người, để chỉ trích lỗi của chính mình, bạn sẽ thành tựu.

Cách đây đã lâu, trên báo Phụ Nữ Việt Nam – chuyên mục “Tâm sự” có đăng một bài viết của một tác giả, vì lâu quá rồi nên tôi không còn nhớ được

tên của tác giả đấy nữa, tôi xin lược trích lại để các bạn tham khảo. Câu chuyện như sau:]

“Hai vợ chồng cô lấy nhau đã được 5 năm, cô sinh cho anh được một đứa con trai kháu khỉnh. Cả nhà cưng chiều cô, chồng cô thì khỏi phải nói, hết lòng thương yêu vợ, phục vụ vợ và tuyệt đối chấp hành “mệnh lệnh” của ‘bà xã’. Thậm chí dù cô có làm gì sai đến mười mươi cũng không ai dám làm cho cô phật lòng.

Chồng cô là một người có cuộc sống đơn giản, vợ cho ăn gì cũng được, mặc gì cũng được, bao nhiêu tiền làm ra phần lớn anh đều “nộp” cho vợ hết.

Nhưng “nhân vô thập toàn” (Con người ta không có ai là hoàn thiện, hoàn mỹ, toàn vẹn), chồng cô làm một kỹ sư xây dựng nên thỉnh thoảng hay đi rượu chè. Cô không đồng ý, nhưng anh bảo nếu không có các cuộc “ngoại giao tại bàn tiệc” thì không ký được hợp đồng, và cũng không thể “thân thiện” được với công nhân.

Cô không bao giờ chấp nhận lý do này, mỗi lần anh đi như vậy, là khi về đến nhà cô lại giận dữ hét lên, đấm đập đủ thứ. Các biện pháp để khống chế anh ngày càng tăng, cô dọa ôm con bỏ đi, rồi đến những lúc căng thẳng nhất là cô dọa chết. Và thế là anh đành nhượng bộ, những cuộc ngoại giao trên bàn tiệc cũng thừa dân, hoặc lần nào “cực chẳng đã” thì anh đều tìm cách giấu vợ. (Phần này tôi chỉ lược trích thôi ạ.)

“Có một đêm, cô chờ đến 10 giờ tối không thấy chồng về. Cô đi ra đi vào, cơn giận lúc đầu thì âm ỉ, sau đó trở nên “sôi sùng sục”. Cô định bụng khi chồng về sẽ cho một trận “tơi bời” để lần sau chừa cái thói bạn bè bù khú.

Đêm càng về khuya, trời càng trở lạnh, 12 giờ đêm cũng chưa thấy chồng về. Từ cơn giận bùng bùng, trạng thái tinh thần của cô chuyển sang phẫn, rồi hận.

Đúng lúc ấy, cô nghe tiếng cửa mở và chồng cô say khướt, loạng choạng bước vào nhà.

Cô hét lên giận dữ, dù trong cơn say anh cũng còn đủ tỉnh táo để quỳ xuống chân cô mà xin lỗi. Giận quá, cô đẩy anh ngã xuống nền nhà và ôm con vào chạy thẳng vào trong phòng khóa cửa lại.

Cô vừa nằm vừa chờ, chờ mãi không nghe thấy tiếng bước chân của anh bước đến gõ cửa phòng để năn nỉ xin lỗi như mọi lần. Uất quá, suốt đêm cô không hề chợp mắt. Hè cửa nhìn ra, cô thấy anh nằm dài trên sofa, cô càng thêm tức giận.

Đồng hồ điểm 3 giờ sáng, cô nghe tiếng cốc thủy tinh rơi xuống đất vỡ. Nhưng cô mặc kệ và nghĩ “Say khướt mà, đáng đời”.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua, cô cứ như vậy trong ngọn lửa sân hận khôn nguôi. Đến 7 giờ sáng, không nghe tiếng động gì bên ngoài mà đã đến giờ đi làm. Cô thầm nghĩ: “Lần này to gan thật, không chịu vào xin lỗi, để rồi xem”. Cô liền trở dậy, mở cửa bước ra khỏi phòng ngủ.

Khung cảnh phòng khách lúc này đập vào mắt cô, đó là chiếc cốc thủy tinh rơi trên nền đất vỡ tan tành, nước đổ lênh láng trên sàn nhà, còn anh đang nằm úp sấp trên mặt sàn. Cô chạy vội lại và sững sờ khi phát hiện ra rằng anh đã chết. Sau này được biết anh vì cảm lạnh ban đêm mà chết.

Cô chỉ kịp kêu to lên được một tiếng rồi ngất đi, và kể từ lúc đó cho đến cả tuần sau khi anh ra đi, cô cứ ngất đi, tỉnh lại, và khi tỉnh lại, chỉ vừa cảm nhận được rằng việc anh ra đi là thật sự, thì cô lại ngất đi.

Cô viết: “Kể từ đây, tôi sống trong thảng thốt với sự dày vò ân hận khôn nguôi. Có lẽ nó sẽ theo tôi suốt cuộc đời, cho đến tôi khi trút hơi thở cuối cùng ở trên thế gian này, vì tôi đã mất đi người thương yêu tôi nhất.

Tôi cố nén lòng để viết lại với các bạn những dòng chữ này, những mong sao các bạn đừng bao giờ dẫm phải vết xe đổ như tôi. Trong cơn nóng giận nhất thời, không thể kìm chế đã hại chết người chồng mà mình thương yêu nhất.

Người xưa có câu: “Tu trăm năm mới đi chung một thuyền, tu ngàn năm mới nên duyên vợ chồng”. Tình nghĩa vợ chồng đi qua nhiều kiếp mới có thể

đến được với nhau. Vậy phải sống sao cho trọn đạo vợ chồng và trân quý mối nhân duyên ấy” (Sưu tầm)

*Em đến thăm anh một chiều Mai Dịch
Nắng nghĩa trang đọng nỗi buồn u tịch
Buồn tủi ngỡ ngàng em đi giữa cô đơn
Em đến tìm anh trong ngàn vạn linh hồn.*

...

*Em gặp anh rồi tìm em tan vỡ
Quỳ xuống bên anh, nghẹn ngào nước mắt
Gió thoảng bên tai ngỡ tiếng thở dài
Trở giấc nhìn em sao anh chẳng trả lời?*

*Em nhớ, ngày xưa em thường hay dối
Mỗi lần giận anh, em hờn không nói
Lặng lặng quay đi, nước mắt âm thầm
Dối mãi không lành, anh cũng giận em luôn.*

*Hai đứa giận nhau ngồi chung một ghế
Có ai giận nhau lại ngồi như thế?
Và bao giờ em cũng gan hơn
Anh lại chịu thua cô bé hay hờn.*

*Anh biết không anh, cô bé ngày xưa
Lại đến cùng anh ngồi bên nắm mộ
Nước mắt chan hòa nào ai lau hộ
Nào đâu lời dỗ: “Hãy nín đi em!”*

*Em biết chiều nay, tuy anh không nói
Nhưng lòng anh đau xót biết bao nhiêu
Em băng khuâng đi giữa chiều Mai Dịch
Áo ướt đầm vai, sương xuống bao giờ.*

[Đoạn thơ này là tôi trích trong bài Chiều Mai Dịch – tác giả Phạm Tiến Duật.

Vâng ạ! Tôi chia sẻ bài này cũng chỉ muốn là hồi chuông cảnh tỉnh chúng ta, dù là vợ hay là chồng: “Hãy tỉnh giấc”.

Cho nên cổ nhân có câu: “Dĩ trách nhân chi tâm trách kỷ, tắc quả quá; Dĩ thứ kỷ chi tâm thứ nhân, tắc toàn giao” (có nghĩa là “Lấy tâm trách người để trách mình thì ít lỗi; Lấy tâm tha thứ cho mình để tha thứ người thì trọn việc kết giao”). Bạn phải xoay ngược trở lại: Hãy dùng tâm tha thứ cho mình, để tha thứ cho người; Hãy dùng thái độ chỉ trích lỗi của người, để chỉ trích lỗi của chính mình.]

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Ngay mai chúng ta vẫn sẽ học nội dung “Gia nghiệp ổn định”, và tiếp tục với ý Thứ ba này: “Làm thế nào để hóa giải mâu thuẫn vợ chồng?”

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hoá tâm cung kính
Là bạn được thân người*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – Xin cảm ơn.]
